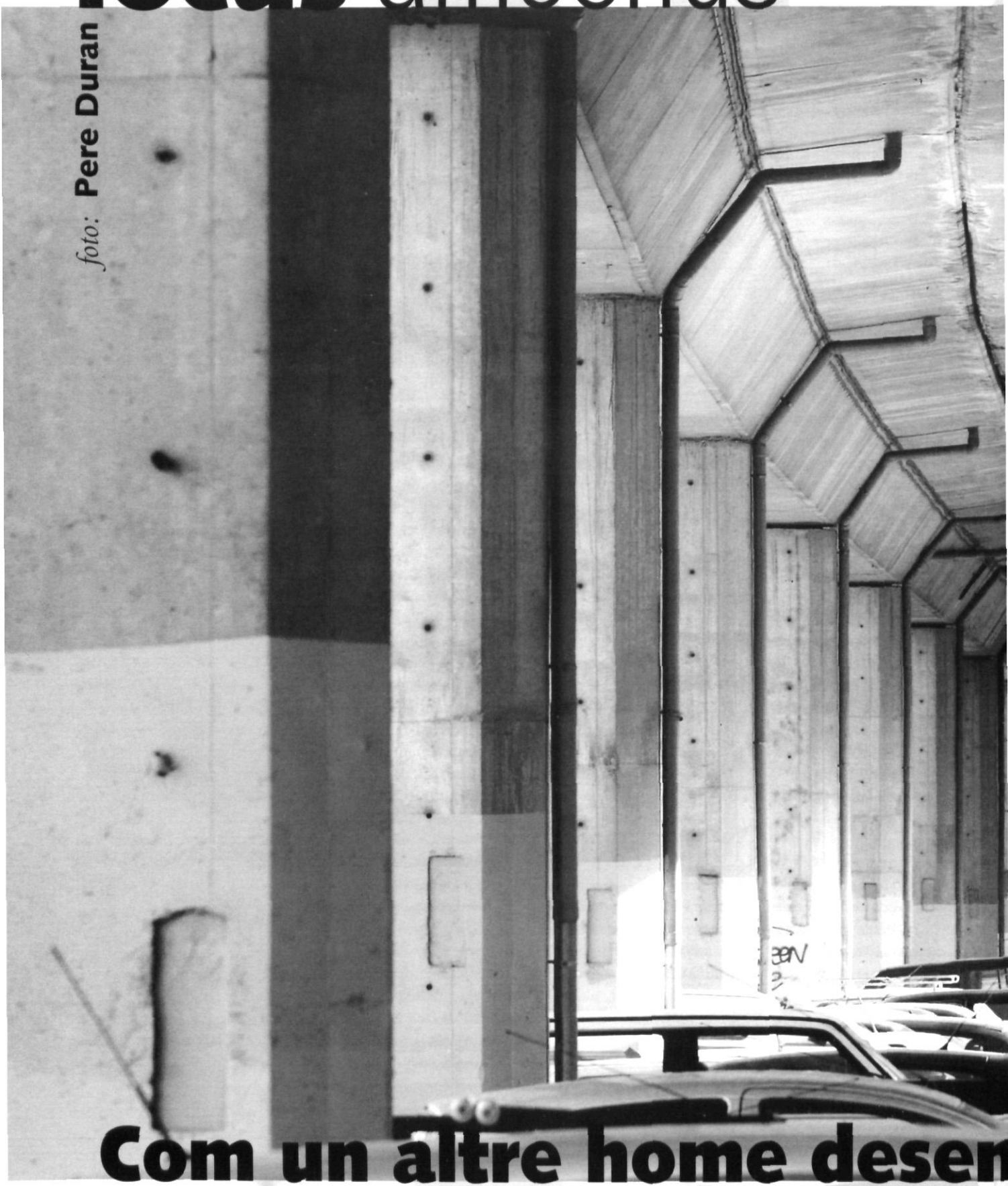

locus amoenus

foto: Pere Duran

Com un altre home desen

Joan Josep Camacho Grau

... ja ve la veu, a través de la màscara!

Agustí Bartra

En Poeta s'aixeca tot sincer amb una única determinació al cap: endreçar la màscara. Decideix vestir-se: primer es treu el pijama, després es posa els mitjons, els calçotets, els texans amb les vores esfilagarsades, la samarreta de feltre i el jersei. Mentre es corda les sabates esportives *rumia satisfet que la decisió que ha pres li és necessària. Un cop s'ha col·locat la ullera, perquè és curt de vista, amaga la màscara a la tauleta de nit embolicada amb paper de diari i amb gran alleujament d'esperit. Fa cafè i fa remembrança d'allò que podria haver estat sense tenir en compte el que és: un altre home. En Poeta, tot i anar vestit, se sent despullat: és la manca de misteri a les set de la matinada quan enfila el camí del treball i la tramuntana hivernal li talla els llavis. Sap que no pot viure de l'aire, perquè aquest té la funció exclusiva de sobreviure'l. Només és un desig embriagant, gens comestible. El caminet de sempre li sembla prou banal i exempt de qualsevol peculiaritat lírica. S'atura sota el ventre del viaducte i l'observa: hi passen els trens, les mercaderies, les persones. Fins i tot, podria afegir que és un símil de la fugacitat de la vida, però li sembla que és d'educació barata dir que el temps passa i sentir-se satisfet. En realitat ens podríem: el rovell cobreix els rails de les vies mortes. Per tant, la màscara li era un pèl útil, ja que podria filtrar en paraules la realitat circumdant, a voltes desagradable i d'altres d'enorme bellesa. En Poeta voldria arribar al despatx de la feina, asseure's i complir el tràmit diari de les vuit hores. Així podria pagar la hipoteca, els pocs vicis que li queden i tenir contenta la dona. Pensa que hauria de comportar-se com un home, perquè creu que ser un home com cal és seguir les passes dels altres: inserir-se en la societat civil, tenir un fill i plantar un arbre. A més, creu haver abandonat la idea d'escriure, però s'equivoca un altre cop, perquè el llibre més important que està elaborant és la pròpia vida i això sembla que no ho té prou clar. En Poeta -a l'alçada de la noia a la finestra i el grafit a la paret de la Joulie Doucet- té un ensurt que li obnubila l'enteniment: un gos envoltat en flames li passa pel costat. En Poeta, tot incrèdul i ofuscat, s'adona que les velles que van al mercat són cranis que supuren magma roent i que els joves de l'obra escupen esberles de foc dins un bidó. Homes i dones mostren la seva autèntica naturalesa: ja no tenen cara ni carn: són esquelets flamígers. En Poeta sent ferum de cremat i en un aparador es veu reflectit: li surt fum de les orelles, el cabell li cau a grapats, els ulls són guspies demoníaques i una gran ics negra li creua tot el crani. Horroritzat recula cap al seu pis i tothom l'assenyala estirant les falangetes dels dits flamejants i el viaducte és una gran pira funerària i tots els rostres són lletres i la dona d'en Poeta que l'espera i li diu que fa pudor de desenterrat i l'agafa pel sexe i ell fuig i ella riu i arriben al dormitori i els seus ossos sulfúrics s'ajunten i la màscara al fons d'un calaix de la tauleta de nit i la realitat sorgeix tal com és: un purgatori absent de lirisme i en Poeta vol tornar a ser l'impostat i plora cendres com un altre home desemmascarat.*

mascarat